

че можемъ и загина, щото безъ да ги слушаме, вървахме или да прѣминемъ Балкана или да загинемъ на пжтьтъ, тъй като нѣмаше веке другъ изходъ отъ горнитѣ два, съ насъ имаше една двѣ жени отъ село Ешеклий Казанлъшко съ едно момиче на 12—13 години и не сж дѣлихме никакъ изъ пжтьтъ. Азъ носехъ на гърба си много хлѣбъ, та давахъ по малко на женитѣ отъ него, за да ми поноватъ отъ товарътъ, защото инакъ, ако не ми спомагахъ, нещѣхъ да мога да противостоя на пжтьтъ ерѣщу вѣтрътъ и студътъ съ доста ослабналитѣ си сили, на което имъ благодарихъ и си заплатихъ за трудътъ имъ съ хлѣбъ отъ когото се пакъ тѣ нуждаехъ. Но пжтьтъ на Балканскитѣ височини солдатитѣ бѣхъ повечето заняти съ помаганието за искачване на топоветѣ къмъ върховетѣ му, а пакъ коньетѣ не са глѣдахъ и считахъ за нищо, та се карахъ и силехъ да теглятъ и да вървятъ до смъртъ, много отъ тѣха даже и извергитѣ си ядахъ отъ мжки смѣсени съ снѣгъ и ледъ отъ нѣманне на сѣно и храна. А най-главното бѣше, че гдѣто запрѣше единъ конь и неможеше да сили веке, прикосенъ отъ силниитѣ вѣтръ съ испотяванието си, тамъ сж и оставаше да мрѣ отъ студъ, гладъ и прѣсилване безъ, да се сжжѣлявахъ да имъ се спомогне съ нѣщо за оконитване. Искачихме се на най-високитѣ върхове на Стара Планина, захвана и силний вѣтръ, а виялицата съ снѣгътъ си слѣдваше, гдѣто неможеше отъ върховетѣ нищо да ся познай. Пжтьтъ и отъ двѣтѣ страни бѣше заплѣтенъ съ таби, а снѣгътъ отъ тѣпканеето и риннеието му да се ходи по главний пжтъ, бѣше се прѣобърналъ на ледени стѣни, щото само той се познаваше, а пакъ исподъ много лединци, се издигаше димътъ изъ коминчетата, на подземниитѣ имъ квартири; съ една дума Стара Планина бѣше прѣобърнала на единъ сѣверенъ зименъ градъ, на когото крайтъ неможешъ да познаешъ отъ гдѣ захваща и гдѣ свършова съ зимнитѣ си палати, само димътъ може да посочи прикратаванието му. Слѣдъ туй ни се лѣснахъ паметницитѣ и прѣсоветѣ помежду присѣкливата фартуна въ една стръмнина обѣрната къмъ истокъ,